

Baron ALLARD „STOP WAR “

Op 18 juni 1981 overleed baron Antoine Allard kort na de algemene vergadering van Oxfam-België, waarvan hij voorzitter was.

Baron Allard was te Heist een goed gekend figuur. Hij was zelfs te Heist gedomi- cilieerd op het adres Westkapellestraat 311 alwaar hij dikwijls verbleef in zijn landhuis " De Regenboog ". De rijzige baron was trouwens geregeld te zien in ge- zelschap van zijn echtgenote, de Italiaanse Elena Schott. Toch bleef hij voor veel heistenaars een mysterieus figuur die zijn eigen vredeswereldje creëerde. Naar buiten uit kwam het over, dat hij niet in de adellijke pas wilde lopen. Allicht nog een overblijfsel van zijn minder prettige jeugdervaringen. Maar toch was hij niet zo maar een gewoon burger. Zijn kontakten waren internationaal tot en met Cuba, Japan, China en zelfs Rusland, waardoor hij trouwens de naam kreeg van " De Rode Baron ". In eigen land was hij goed bevriend met Koningin Elisabeth en Kamiel Huysmans. In al zijn openbare activiteiten bracht hij zijn enige doel- stelling tot uiting : " De vrijheid om te leven en de vrijheid om te weigeren te doden. Kort na de oorlog 40/45 werd zijn domein te Heist de hoofdzetel van zijn ondernemingen tegen het oorlogsgeweld. In deze bijdrage willen we een paar Allard-Projecten in herinnering brengen.

Met de bedoeling een internationale vredesaktie op gang te brengen kwamen in 1947 honderd Amerikaanse studenten kamperen op het domein " De Regenboog ". Hij noemde het een vredeskamp dat opengesteld was van 1 juli tot 15 september. De kampeer- ders moesten enkel dekens en eetgerei meebrengen. Tenten, keukenfornuis en kook- potten werden gratis terbeschikking gesteld. Hij zocht geregeld contact met het gemeentebestuur van Heist met het oog op de verdere uitbouw van zijn vredeskamp. Het lag in zijn opzet een bioscoop en een slaapzaal voor meisjes te bouwen. De kampeerdere zouden gevraagd worden om aan het oprichten van de gebouwen mee te werken . Doch de stedenbouwkundige voorschriften en misschien ook het gebrek aan voldoende financiële middelen bleken onoverkomelijke hindernissen. Er kwam geen bioscoop en geen slaapzaal. Wel kreeg hij op 8 september 1963 de raadzaal terbe- schikking om een eerste internationale vergadering van " Pax Vobis " te organi- sieren. Het doel van deze vergadering was de praktische middelen te bestuderen die de leken zouden aanwenden om de aanwijzingen in de Pauselijke brief " Pacem in Terris " na te volgen.

Een ander opmerkelijke aktie was deze tot de stichting van een nationaal park ter bescherming van de kinderen. In 1949 bracht hij een pamflet uit onder de slogan : " Bij de wil van het volk, Godsvrede over Vlaanderen, een jaar van trouw,

hoop, vertrouwen en moed ". De veiligheidszone zag hij begrensd door Brugge, Zeebrugge, de Nederlandse grens en Moerkerke. We citeren uit het vlugschrift :

- " Het zou volstaan, dat slechts één enkele bom op Zeebrugge neervalt, opdat geen enkel villa meer zou rechtstaan in het Zoute. De zee en het omliggende land zouden radio-actief worden en onbruikbaar; 80.000 mensen uit deze streek zouden allen of gedood worden of langzaam wegsterven in ontzettende pijn, zoals die arme bevolking van Hiroshima vóór vijf jaar.

Hiroshima bleef voor Allard een spookbeeld.

Een tweede fragment :

- " De burgemeesters, hun plicht bewust, hebben een schrijven ondertekend opdat onze streek tot de eerste veiligheidszone worde uitgeroepen. Men zal er nieuwe scholen bouwen, musea, hospitalen, speelpleinen. Men gaat er niet langer meer over oorlog spreken noch over bewapening of dienstplicht..... misschien kan dan stilaan vanuit een kleine hoek het vertrouwen onder de volkeren hersteld worden zonder hetwelk de vrede onmogelijk blijft ".

De oproep was ondertekend met " Stop War Heist aan zee ".

Met Baron Allard verdween een - hoewel voor velen vergeten - figuur die Hoist wilde betrekken in zijn strijd om de oorlog buiten de wet te stellen.

" Federale Unie. Wereldbond tegen oorlog !

Organiseert U tegen oorlog !

Sluit aan bij de Federale Unie ! "

Dit was zijn oproep op de Stop-War affiches. En nu, méér dan 30 jaar later, maken we ons nog altijd zorgen over die veiligheidszone, al is het dan niet enkel omwille van een mogelijke oorlog.....

Pierre Vantorre